

nemlig Randers og Aalborg, er beffjæftiget med den samme Tanke, medens denne Anke let kunde afhjælpes, saasnart der bevilgedes flere Postbude, derved at Portoene for den Slags Breve blev nedsat; thi saa vil den Slags private Poststationer ophøre af sig selv. De andre to Anker angik, at der var for høi Taxt paa Brevkortene, og at man i Udlandet maatte betale Portoene for Pengesforsendelser, idet nemlig Forholdet var det, at Portoene her var saa høi, at man i Udlandet, væsentlig Schweiz, tegnede Assurance for den Slags Pengesforsendelser, som var billigere end den Porto, som var bestemt. Disse to Anker, som i Almindelighed ere anerkjendte og ogsaa tidligere have været udtalte her i Thinget, vare fuldstændig afhjulpne ved det Forslag, som Ministeren forelagde her i dette Thing, idet nemlig Portoene for Brevkort var nedsat til 5 Ore, og der i Henseende til Pengesforsendelser var givet Ministeren fri Myndighed til at bestemme, hvor høi Portoene skulde være, saa snart det gik over et vist bestemt Beløb, idet det naturligvis kun har Interesse for de store Forsendelser, at Portoene for dem er saa billig som muligt. Forslaget blev behandlet her i dette Thing med al mulig Omhu, og man enedes her om en Affattelse. Det, som væsentlig voldte nogen Diskussion her, var to Ting. Den første var Postvæsenets Erstatningspligt overfor Pengesforsendelser, og den anden var Portoene for Brevkort. Med Hensyn til det Første, Erstatningspligten for Pengesforsendelser til Udlandet, blev man enig om en Redaktion, som blev indført i § 3. og lyder saaledes, at „hvis en Postforsendelse gaar tabt eller beskadiges paa fremmed Omraade, er Postvæsenet erstatningspligtigt lige overfor Afsenderen i Henhold til de med vedkommende fremmede Lande affluttede Postkonventioner“. Herom kom man til fuldstændig Enighed, saaledes at Alle vare enige om denne Affattelse. Med Hensyn til det andet Spørgsmaal, Portoene for Brevkort, der var foreslaaet til 5 og 10 Ore, nemlig 5 Ore for et enkelt Brevkort og 10 Ore for et Brevkort med betalt Svar, var der ogsaa nogen Dissens, men man enedes om at lade det staa, som Ministeren havde foreslaaet, med 5 og 10 Ore. Det Forslag, som min ærede Medforslagsstiller og jeg have den Ære at indbringe, er fuldstændig i Overensstemmelse med det Forslag, som blev vedtaget her ved 3die Behandling med en eneste Undtagelse. Denne ene Undtagelse er, at vi have tilladt os at foreslaa, at Taxten paa Brevkort skal nedsættes til 4 og 8 Ore. Vi ere for det Første derved komne i Overensstemmelse med

Forholdene i andre Lande, hvor Betalingen for Brevkort i Reglen, eller jeg kan sige, næsten overalt, er det Halve af Betalingen for et almindeligt Brev. Spørgsmaalet har maaske ikke saa stor Betydning, men naar vi alligevel have gjort det, er en væsentlig medvirkende Grund dertil den, at medens Betsforeningen holdt sig aldeles tilbage, var der et meget æret Medlem, det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts (Termansen), som ved Slutningen af Behandlingen udtalte sig derhen, at efterat Betalingen for Brevkort var fastsat til 5 og 10 Ore, havde man ikke nogen videre Interesse for at faae Sagen gennemført. Det er disse Udtalelser, der have bevæget min ærede Medforslagsstiller og mig til at gaa over til 4 og 8 Ore, idet vi forventte, at vi saa maaske kunne vente Samstemning ogsaa fra den Side. — Da jeg en Gang er kommen til at omtale dette ærede Medlems Uttringer, vil jeg blot sige, at der var en Indvending til, han gjorde, og den angik Bestemmelsen om, at alle Fragtbreve skulle skrives efter en bestemt Formular, som kunde saas paa Posthusene for 1 Ore pr. Ekstr. Det ærede Medlem troede deri at se ikke egentlig en stor Indtægt for Postvæsenet, — fra den Side havde han ingen Indvending at gjøre — men han troede at se et Omvæbssdepartement, som vilde volde Bryderi idelig og idelig. Jeg tror, at det ærede Medlem der har et feilt Syn paa Sagen, thi efter det Kjendskab, jeg og Mange med mig have til den Slags Forhold, tror jeg at turde sige, at Publikum i Almindelighed vil være meget vel tjent med, at det paa Posthusene og andre Steder kan faae den Slags Fragtbreve, saaledes at man strax veed, hvorledes man har at forholde sig, naar man skal forsende Ting med Fragtbrev. Jeg tror at vide, at man i Administrationen havde tænkt sig, at disse Fragtbreve skulde kunne saas i ethvert Brevjamlingssted, ja, at man endogsaa vilde gaa saa vidt, at Landpostbudene skulde have dem, saa at der i saa Henseende ikke vilde være nogenjombest Hindring i Veien for, at de vilde være almindelig tilgængelige. Derved tror jeg egentlig, at den væsentligste Anke falder bort. Naar min ærede Medforslagsstiller og jeg have troet at burde indbringe dette Lovforslag, saa er det, fordi det er en Foranstaltning, som er paaklaget, jeg tror at turde sige haardt, i det andet Thing af Ordføreren for Finantsudvalget, og en Foranstaltning, som under enhver Omstændighed vil være en stor Forbedring af de bestaaende Forhold, saa at der vil være nogen Sandsynlighed for, at det under de nuvæ-